

[Jan Petersen]

Vi har også tidligere givet udtryk for, at vi ønsker overensstemmelse mellem den lovgivning, vi vedtager, og arbejdsmiljøloven, herunder de arbejdsmedicinske undersøgelser, der nu er bekendtgørelseslagt i henhold til arbejdsmiljøloven. Derfor ønsker vi en dispensationsmulighed for ministeren, der afgrænses tydeligt, og at vilkårene for dens anvendelse eventuelt præciseres direkte i loven.

Her går jeg så egentlig over til at kommentere SF's forslag om en procedure for Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg. Socialdemokratiet har ikke tidligere sagt særlig klart, hvordan vi havde det med det, men jeg vil godt sige, at vi har nogle principielle betænkeligheder på det punkt, men at vi selvfølgelig ønsker i den endelige udgave at sikre, at Folketinget får mulighed for at følge lovens udvikling, ikke mindst på de områder, hvor der måtte komme en ministerbemyndigelse eller to.

Så skal jeg omtale to yderligere problemstillinger, som SF i meget præcis form trækker ind i debatten. Den ene er, at man konkret foreslår et højere maksimum for erstatning i de 52 uger, der oprindeligt er foreslået, og som nu også er gældende i hovedaftalen. SF foreslår 78 uger, jeg kunne godt finde på at byde over; foreringsfrihedsbestemmelserne giver helt op til 2 år. Det er alvorligt; det er i hvert fald mere end almindeligt alvorlige overtrædelser, der skal til her, men i dag skal jeg blot sige, at vi er indstillede på at gå over 52 uger, og så har jeg hverken sat måneder eller eventuelt år på.

Det andet, jeg skal gøre opmærksom på, er, at vi ved nærmere granskning har set, at der også er omfattende problemer med at få udmøntet det anstændigt på pensions- og forsikringsområdet, men indtil videre vil jeg nøjes med at tage ministerens udtalelser til efterretning og varsle, at vi vil studere det ganske nøje.

Endelig skal jeg selvfølgelig give tilslutning til ministerens forslag om, at vi afholder en høring, og jeg håber, at vi kan få den afholdt snarest muligt og på den måde få sikret, både at det bliver belyst ordentligt, og at alle uden for folketingssalen også kan følge debatten; den er faktisk vigtigere, end antallet af tilhørere i dag viser.

Per Stig Møller (KF):

Det forekommer mig sandt at sige at være et noget overflødig lovforslag, SF bringer frem i

folketingssalen. Vi burde efter min opfattelse i stedet have haft anden behandling af det lovforslag, som daværende arbejdsminister Kirkegaard havde til første behandling den 29. oktober i fjor, men måske har SF ikke haft tillid til, at den nye regering ville fremme behandlingen af vores forslag.

Ved førstebehandlingen var der nemlig ikke ret meget, der skilte os ad, og ikke nær så meget, som SF nu giver indtryk af i sine bemærkninger. Der var enighed om, at vi hverken skal tillade gentest i forbindelse med ansættelse eller efter ansættelse, hvilket var en udvidelse i forhold til det første beslutningsforslag, som daværende arbejdsminister Kirkegaard lagde ind. Der var enighed om, at gentest ikke må bruges i forbindelse med livsforsikringer, og der var overvejende enighed om, at der kunne tænkes ganske særlige situationer, hvor en dispensation af hensyn til enten andre eller til arbejdstageren selv kunne skønnes rimelig; her blev af hr. Jørgen Winther nævnt, at epilepsi hos en luftkaptajn kunne bringe andre i livsfare. Jeg gad i grunden nok vide, hvor ofte flystyrt er sket på grund af pludselige epilepsianfald.

Vores indstilling er utvetydig. Gentest skal principielt ikke bruges inden for arbejdsmarkedet og forsikringsbranchen. De siger jo ikke noget om, at en person lider af en sygdom, der kan skade vedkommende selv eller andre, men kun, at vedkommende måske engang med tiden under bestemte forudsætninger kan udvikle den fremtestede sygdom. Her vil der sandelig være tale om at dømme eller forskelsbehandle mennesker på grund af formodninger, men på trods af denne grundholdning foreslog vores arbejdsminister alligevel to dispensationsmuligheder, og de gentages også i dette lovforslag, blot med den ene ændring, at vores arbejdsminister kun ville dispensere efter Sundhedsstyrelsens forudgående vurdering; her tillagde vi altså sundheden det afgørende ord. Derimod vil SF lade Folketinget afgøre dispensationen på samme måde, som det sker ved tilladelsen af genmanipulerede organismer. SF vil altså lade politiken have det sidste ord, men blander SF ikke her den lovgivende og den udøvende magt sammen? Hvordan får ministeren ansvaret for administrationen, når Folketinget administrerer?